Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

TERESA SOLANA

O CRIMĂ IMPERFECTĂ

editura rao

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SOLANA, TERESA
O crimă imperfectă / Teresa Solana; trad. și note: Adriana Steriopol. – București: Editura RAO, 2013
ISBN 978-606-609-412-2

I. Steriopol, Adriana (trad.)

821.134.2-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

TERESA SOLANA
Un crim imperfecte
© Teresa Solana, 2006
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba spaniolă
ADRIANA STERIOPOL

© Editura RAO, 2012
pentru versiunea în limba română

2013

ISBN 978-606-609-412-2

PARTEA ÎNTÂI

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

1

Pe fratele meu Borja nu-l cheamă Borja. Îl cheamă Pep (sau Josep). Și nici numele lui de familie nu este Masdéu-Canals Sáez de Astorga. Pe amândoi ne cheamă Martínez după tată și Estivill după mamă.

Spre deosebire de Borja, adică de Pep, eu păstrez prenumele cu care m-au botezat părinții mei și numele lor de familie: pur și simplu Eduard (chiar Eduardo în DNI[1]) Martínez Estivill. Fratele meu, în schimb, se numește (sau mai curând își zice) Borja Masdéu-Canals Sáez de Astorga, și asta în ciuda faptului că în cartea lui de identitate, expirată cu mulți ani în urmă, apare ca *José Martínez Estivill, născut la Barcelona, fiul Rosei și al lui Francisco.* Bineînțeles că nimeni nu știe că eu și Pep (adică Borja) suntem frați. Mai precis, frați gemeni. De știut, nu o știe nici măcar soția mea.

Părinții noștri s-au născut la Barcelona, dar pe linie paternă bunicii și străbunicii proveneau din Soria[2]. În cazul familiei imaginare a lui Borja-Pep, după cum chiar el povestește, tatăl

---

[1] Abreviere pentru denumirea în spaniolă a *Documentului Național de Identitate / Documento Nacional de Identidad*

[2] Capitala provinciei Soria aparținând de Comunitatea Autonomă Castilia și León

lui era din Lérida[1], fratele mai mic al unei familii cu o importantă avere în pământuri cultivabile și vaci de lapte în ținutul Alt Urgell, iar mama lui, o bogată moștenitoare originară din Santander[2], oraș în care falșii părinți ai lui Borja au hotărât să se instaleze atunci când, chipurile, s-au căsătorit și unde el zice că s-a născut.

Această abilă disperare genealogică îi este de folos fratelui meu Pep ca să justifice faptul că, în ciuda acestor impresionante nume de familie de viță veche și a unui însemnat patrimoniu familial pe care cică l-ar fi moștenit (deoarece se prezintă ca fiind singur la părinți, ca să nu complice și mai mult lucrurile), familia Masdéu-Canals Sáez de Astorga nu este cunoscută în Barcelona. Fratele meu are grijă să explice, în legătură cu situația sa financiară precară, că familia lui este una dintre acele vechi familii, în mod inevitabil scăpătată, care își afundă rădăcinile arborelui genealogic în obscure nume de familie aristocratice cu o confuză ascendență medievală.

– Tatăl meu, obișnuiește să explice Borja (de acum încolo mă voi referi la el cu numele prin care îl cunoaște toată lumea și pe care eu însumi m-am deprins să-l folosesc), n-a știut să se adapteze la vremurile moderne și a sfârșit prin a-și pierde toată averea. Investise totul în afacerea familiei, la Santander, și de fapt reușise să strângă o avere... Dar vremurile s-au schimbat. A avut loc faimoasa reconversie și, de parcă n-ar fi fost de-ajuns, tatăl meu a avut o problemă serioasă cu Fiscul, nu din vina lui, se înțelege de la sine, ci a unui nenorocit de contabil care l-a făcut să piardă o grămadă de bani, spune el cu o înfățișare serioasă și cu un strop de mândrie și de resemnare fatalistă, dar fără ca vocea să-i tremure câtuși de puțin.

[1] Capitala provinciei cu același nume din Comunitatea Autonomă Catalonia (în catalană, Lleida)

[2] Capitala provinciei Santander aparținând de Comunitatea Autonomă Cantabria, situată în nordul Spaniei, pe coastele Mării Cantabrice

Pentru că suntem gemeni bivitelini, eu și fratele meu Borja nu ne asemănăm fizic. Vreau să spun că, în realitate, nici măcar nu părem a fi frați. Fără îndoială, el a moștenit mai multe însușiri de la familia mamei noastre, mai deșirată și mai optimistă, iar eu, din partea tatălui nostru, oameni mai bondoci și mai taciturni. De fapt, Borja este mezinul, căci a ieșit la două minute după ce m-am născut eu. Totuși, din când în când, fratele meu se amuză să-mi aducă aminte că, dacă am fi fost fiii unui rege (fii legitimi, desigur), moștenitorul tronului ar fi fost el, nu eu. În ceea ce mă privește, îi răspund mereu că poate sta liniștit, că sunt convins că nu ne-am fi luat la bătaie pentru onoarea aceea. În cazul meu, această încrâncenare a monarhiilor de a păstra intacte orgolioasele vestigii ale ignoranței din alte vremuri îmi ia mai curând o povară de pe suflet, poate pentru că, dintre noi doi, eu sunt cel timid și nehotărât, iar el, cel temperamental și îndrăzneț.

Fiind gemeni, amândoi am împlinit patruzeci și cinci de ani în luna mai, dar trebuie să recunosc că Borja pare ceva mai tânăr. Este tot neînsurat, deși de ceva vreme are un fel de iubită mai mult sau mai puțin stabilă care are grijă să-l plimbe prin cele mai selecte cercuri din Barcelona. Singura piedică pe care o prezintă această relație – în funcție de cum sunt privite lucrurile, bineînțeles – este faptul că e vorba de o femeie măritată.

Din câte am înțeles, soțul tinerei (care în realitate nu mai e chiar atât de tânără) are mulți bani și puțin timp pentru familie. Dar, după cum deduc din ceea ce îmi povestește Borja uneori, nici ea nu este tocmai săracă lipită pământului. Fata, pe care o cheamă Mercedes, aparține acelui grup de avocate de succes cu birouri în zona înaltă a Barcelonei, absolvente ale universității Abat Oliba. Se ocupă de același lucru cu care obișnuiesc să-și câștige existența cei care studiază în aceste prestigioase și costisitoare instituții de sub auspiciile catolicilor cu dare de mână, cu alte cuvinte, să facă în așa fel încât bogații să nu fie

nevoiți să plătească prea multe impozite. De obicei, Borja și Merche se văd puțin în fiecare după-amiază și își petrec împreună unele weekenduri, când soțul ei este plecat în călătorie, ceea ce pare că se întâmplă destul de des, pentru că soțul lui Merche, om de afaceri și proprietar al unor fabrici în China (sau nu știu exact ce anume, dar deține ceva în China), este unul dintre acei oameni de succes care au năravul ancestral de a și-o trage, în mod frecvent, cu secretarele și cu cele care îi merită atenția, în timpul unor călătorii de afaceri având de obicei ca destinație vreun loc înzestrat cu o plajă tropicală. Din câte îmi spune Borja (căruia îi datorez aproape toate cunoștințele mele despre modul de funcționare a claselor înalte din Barcelona), formează un cuplu modern și tipic pentru acest mediu social, cu alte cuvinte, cu odrasle și activități sociale în comun și conturi și vieți separate. Merche are un fiu adolescent care le cam trage prea mult pe nas (bănuiesc că și mama lui face la fel), în vreme ce Borja, din câte știe el, nu are copii. Singurul viciu oarecum îngrijorător pe care i-l cunosc este whisky-ul Cardhu, de care, din fericire, nu poate abuza prea mult din cauza situației sale financiare, permanent delicate. În ceea ce privește viața sentimentală a lui Borja înainte de apariția lui Merche, nu știu practic nimic.

De fapt, și în ciuda relației strânse pe care o avem în prezent, ultimii douăzeci de ani din viața fratelui meu constituie un mister care se luminează în mod sporadic atunci când, sub efectul whisky-ului Cardhu, Borja scapă câte o mărturisire de care profit ca să reconstitui cu răbdare unele episoade din viața lui. Datorită acestei băuturi scoțiene am putut afla că a pus piciorul în Australia, că în Germania a făcut foamea și că pentru nimic în lume n-ar mai munci ca bucătar pe un tanc petrolier. Am reușit să aflu, de asemenea, că a trăit câțiva ani la Paris, dar despre asta voi vorbi mai încolo.

Eu sunt însurat în continuare cu aceeași femeie, cu Montse a mea dintotdeauna, și am trei copii: două fete de paisprezece

ani, gemene identice, și un băiețel cum nu se poate mai neastâmpărat care va împlini în curând trei ani. Fratele meu Borja încă se mai poate mândri cu un splendid păr șaten (căruia sunt convins că frizerul Iranzo îi adaugă câteva nuanțe blonde o dată pe lună) și îi plac cravatele de mătase, costumele la două rânduri în stil englezesc și mocasinii italienești. Eu prefer catifeaua reiată și blugii, cămășile în carouri, matlasate iarna, și pantofii cu șireturi. Deși avem aproape aceeași înălțime, în jur de un metru șaptezeci și cinci, îl depășesc în greutate cu vreo douăsprezece kilograme, dar asta nu înseamnă că eu aș fi gras. Poate că e adevărat că am puțină burtă, dar nu prea mare, și așa cum i se întâmpla și tatălui nostru, încep să mi se ivească primele semne de chelie pe care încerc să le ascund. Părul rămas, care din fericire este încă mult, a început să capete un aspect cărunt care, în mod inexplicabil, nu reușește să-mi confere un aer mai distins – nici măcar atunci când, imitându-l pe Borja, îmi dau cu gel și mi-l pieptăn pe spate –, și în vreme ce pielea lui este mereu bronzată într-o nuanță aurie, demnă de invidiat datorită unui salon cu raze ultraviolete care se află exact la parterul casei sale, tenul meu prezintă aproape tot anul un aspect mai degrabă lăptos. Borja trece pe la sala de gimnastică de cel puțin trei ori pe săptămână, pe când mie îmi este mai mult decât suficientă mișcarea pe care trebuie să o fac acasă în fiecare sâmbătă, zi de curățenie generală, și cea pe care o fac zilnic, timp de câteva minute, cu cel mic, în vreme ce Montse pregătește masa de seară. Borja este de dreapta (dintr-un motiv estetic, zice el), iar eu continui să fiu un nevotant dezamăgit, de stânga.

Trebuie să mărturisesc că mă înroșesc ușor când mă văd silit să spun o minciună, chiar dacă ar fi vorba de una nevinovată, pe când Borja se îmbujorează doar atunci când îi scapă vreo mărturisire adevărată despre viața sau persoana sa. La restaurant, este în stare să aleagă vinul nu numai după preț și știe să utilizeze tacâmurile potrivite pentru a tranșa o

Libris.ro

langustă, în timp ce eu sfârșesc întotdeauna prin a comanda carne și a considera că vinul este bun când mi se dă să-l gust.

Amândoi suntem asociați (și singurii angajați) ai unui fel de agenție de consultanță, cum o numim noi, care pe cărțile de vizită și pe hârtia de scrisori se anunță ca *Frau Consultanți, Societate cu Răspundere Limitată.* De fapt, numele pe care l-a ales Borja la început a fost o literă grecească, și anume *Tau,* cea care, în afară de faptul că făcea referire la semnul nostru zodiacal, Taurul, nu este un cuvânt nici catalan, nici spaniol, ceea ce părea lucrul cel mai nimerit, ținând seamă de ciudățeniile limbii din această țară, mai ales în ceea ce se numește *upper north side*[1] a orașului. Dar, la tipografie, cineva a greșit, și Borja, care este cam superstițios, a considerat faptul drept un semn și a hotărât să-și asume greșeala, rebotezând cu acest nume societatea noastră recent înființată. Adevărul e că mie cuvântul *Frau* îmi amintește de „fraudă", cum este și logic, dat fiind noul nume al fratelui meu și starea lui de permanent faliment. Cert este că lui Borja îi place să trăiască bine și, atunci când poate – în treacăt fie zis că asta nu se întâmplă foarte des –, nu se lipsește de nimic.

În realitate, *Frau Consultanți* nu este o firmă adevărată, pentru că nu există ca atare în registrul comerțului. În orice caz, tipul de activități pe care le realizăm nu se potrivește foarte bine cu facturile și hârțogăraia. Consultanța pe care o oferim – și pe care ne-o solicită clienții – este de natură prea confidențială ca să existe contracte scrise între noi, ca să nu mai vorbesc despre rapoarte și facturi. Dar, cu toate astea, nu strică să ai un birou unde să primești clienții și să dispui de cărți de vizită frumoase, cu numele și numerele noastre de telefon tipărite pe hârtie scumpă. Cum zice Borja, acest lucru ne conferă un aer de respectabilitate care îi face pe oamenii importanți să aibă încredere în noi, căci despre asta e vorba la

[1] În engleză în original, *partea de sus din nordul orașului*

urma urmelor. În ceea ce privește ierarhia, el este directorul firmei, iar eu, directorul adjunct. În practică, și ca să ne înțelegem, el aduce clienții, distincția și farmecul personal, pe când mie îmi revine rolul de a face pe copoiul.

Cum nu avem secretară (deoarece pentru moment bugetul nu ne permite să ținem în birou o blondă sculpturală stând toată ziua cu mâinile în sân, aceasta fiind una dintre îmbunătățirile pe care Borja dorea să le introducă în firmă), ne vedem obligați să le dăm clienților numerele noastre directe de telefon, adică ale afurisitelor de mobile, care sunt într-adevăr de ultimă generație, pentru că Borja are o cunoștință care lucrează în împrejurimile depozitelor din port și face rost de ele la un preț foarte bun (cred că vânzarea pe sub mână a telefoanelor mobile este una dintre afacerile cu care se ocupă Borja atunci când nu lucrăm la vreun caz). Ceea ce avem cu adevărat este un mic birou, foarte șic (sau *glamouros*, cum se spune acum), în partea de sus a străzii Muntaner, foarte aproape de Piața Bonanova, și care păstrează, din fericire, vechile tarife de chirie. Borja spune că prețul chiriei pentru acest birou, scandalos de ieftin dacă se ține seama de faptul că este situat într-unul dintre acele cartiere în care absența desenelor de graffiti de pe ziduri se dovedește aproape obscenă, este o favoare acordată de către un prieten recunoscător. Eu bănuiesc că este vorba de un prieten într-adevăr recunoscător pentru faptul că fratele meu nu a făcut publică o anumită informație compromițătoare. Are un antreu, o mică baie și o încăpere de vreo patruzeci de metri pătrați în care inexistenta noastră secretară își are masa de lucru. Dat fiind că încăperea este mare, intră în ea două fotolii și o canapea mică (pe care le-am cumpărat de la lichidare de stoc din magazinul Ikea, împreună cu două lampadare și un covor în culori vii), o masă lungă de sticlă, la mâna a doua, având o muchie puțin ciobită, și șase scaune tapițate cu piele, de care Borja a făcut rost la un preț foarte bun (bănuiesc că provin de la o mutare). Aici îi

primim pe clienți, care nu prea stau la coadă, ca să zic așa. Cu șiretenia care îl caracterizează, Borja a cerut să fie instalate pe unul dintre pereții camerei două uși false de mahon, foarte frumoase (pentru care mă tem că tâmplarul încă mai așteaptă să-și primească banii), pe care a lipit două plăcuțe aurii cu inscripția, în spaniolă și cu litere cursive englezești, a numelor și respectiv a funcțiilor noastre:

Borja Masdéu-Canals Sáez de Astorga
Director

și

Eduardo Martínez Estivill
Director Adjunct

Când primim clienții, secretara este invariabil în concediu sau plecată să facă vreun comision. Cert este că pe masa ei se află întotdeauna o sticluță cu lac de unghii de culoare roșie (marca Chanel) și alte mici detalii care, chipurile, trădează existența unei prezențe feminine: o eșarfă de la Loewe care atârnă neglijent pe spătarul scaunului (și pe care, într-o noapte la o petrecere, după vreo două pahare generoase de Cardhu, Borja mi-a mărturisit că a șterpelit-o dintr-un restaurant), un exemplar al revistei *Hola!* (întotdeauna un număr anterior, deoarece cred că fratele meu face rost de reviste gratis de la salonul de raze ultraviolete) și o plantă de interior, dintre cele care nu au nevoie să fie udate prea mult. După părerea lui, aceste obiecte banale dau credibilitate poveștii că acolo lucrează o femeie. Într-unul dintre sertarele biroului, pe care se află un computer Mac care nu funcționează, păstrăm un flacon de parfum *L'Air du Temps* care nu a ajuns niciodată să treacă pe la casele de marcaj. Uneori, când așteptăm o vizită, îl folosim ca să parfumăm încăperea și să-i dăm o tușă feminină,

de secretară rasată care, după părerea lui Borja, este absolut necesară. În ceea ce privește birourile noastre, care nu există nici ele în spatele ușilor false, sunt mereu în curs de zugrăvire sau de redecorare.

Cu toată această scenografie, nu este greu de ghicit că, aproape întotdeauna, clienții noștri aparțin clasei înalte a societății și că ceea ce le oferim noi este cea mai desăvârșită discreție în privința treburilor pe care ni le încredințează. „Frățioare, cine sub pom bun se-ntinde..."[1], spune de obicei Borja. Asta este una dintre zicalele sale preferate. Cealaltă este despre Dumnezeu și zaruri.

– Eduard, Dumnezeu nu joacă zaruri... obișnuiește el să o trântească atunci când ne găsim într-o situație fără ieșire sau când, pe neașteptate, ne surâde norocul.

În realitate, eu și fratele meu Borja facem pe intermediarii în acel gen de demersuri pe care bogătașii nu vor să le facă personal, ca de exemplu să cumpere sau să vândă proprietăți și să amaneteze bijuterii și obiecte de artă. Uneori, acceptăm să culegem informații despre firme concurente sau despre asociați neloiali și, alteori, a trebuit chiar să verificăm veridicitatea unui concediu medical acordat pentru o depresie excesiv de îndelungată și de agreabilă. Din nefericire, deoarece trebuie să ne câștigăm pâinea oricum ar fi, din când în când suntem nevoiți să ne ocupăm și de unele cazuri de încornorare. Sigur că nu suntem detectivi și nici ceva asemănător și, tocmai de aceea, clienții care ne vizitează hotărăsc să se încreadă în umilele noastre persoane. Să angajezi o agenție de profesioniști ca să-ți urmărească nevasta (sau amanta, ceea ce ni se cere de obicei în majoritatea cazurilor) și apoi cineva cu o mutră acră să-ți prezinte un dosar voluminos și o factură și mai voluminoasă care îți confirmă neliniștitoarea bănuială, nu e totuna cu a-i cere unui prieten să afle fără prea mare greutate, atât cât îi

[1] Proverb spaniol care are corespondent și în română, cu continuarea „...bună umbră mi-l cuprinde".